

Arrest

nr. 231 606 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- de gemeente HOLSBEЕК, vertegenwoordigd door de burgemeester;
- de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de stilzwijgende beslissing van 14 augustus 2019 om haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging te nemen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 225 119 van 22 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 februari 2007 vraagt de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) aan met het oog op familiebezoek. Op 13 maart 2007 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.2. Op 2 september 2009 vraagt de verzoekende partij opnieuw een visum kort verblijf (type C) aan met het oog op familiebezoek. Ook deze aanvraag wordt geweigerd.

1.3. Op 14 juni 2016 wordt aan de verzoekende partij een visum type C voor één binnenkomst en voor dertig dagen toegekend, geldig van 1 juli 2016 tot 15 augustus 2016. Op 2 juli 2016 komt de verzoekende partij via Frankrijk het Schengengrondgebied binnen.

1.4. Op 16 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus, H. A. Op 14 november 2018 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 20 februari 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), andermaal als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus, H. A. Op 23 mei 2019 wordt ook deze aanvraag geweigerd, dit keer door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 3 juni 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.6. Op 3 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Holsbeek.

1.7. Bij arrest nr. 222 929 van 20 juni 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die werd ingediend tegen de beslissing, vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 6 augustus 2019 richt verzoeksters advocaat het volgende schrijven aan de gemeente Holsbeek:

“(…)

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van raadsman van Mevrouw F.A., van Marokkaanse nationaliteit geboren op [...], thans opgesloten in het gesloten centrum te Holsbeek.

Mevrouw wenst hierbij een nieuwe aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de wet van 15.12.1980 in te dienen.

Dit artikel luidt:

[...]

Mevrouw F.A. is de zus ten laste van Mevrouw H.A., van Nederlandse nationaliteit, geboren in 1971, verblijvende te Antwerpen.

Een eerste aanvraag werd met bijlage 20 van 14.11.2018 afgesloten. Die beslissing luidde als volgt:

[...]

Een tweede aanvraag werd op 20.2.2019 ingediend. Op 23.5.2019 werd een nieuwe bijlage 20 genomen. Die beslissing luidt als volgt:

[...]

Mevrouw A. legt opnieuw een volledig dossier neer, waaruit blijkt dat ze effectief ten laste van haar Nederlandse zus is:

[...]

De originelen van al deze documenten, die zich thans in mijn bezit bevinden, kunnen op eerste verzoek onmiddellijk voorgelegd worden.

In bijlage treft u tevens het originele ondertekende mandaat om onderhavige aanvraag in haar naam in te dienen (stuk 17) en de originele ondertekende bijlage 19ter (stuk 18).

Ik dank u huidig schrijven en diens bijlagen aan de dienst vreemdelingenzaken te willen overmaken.

(...)”

1.9. In een begeleidend schrijven gaf verzoeksters raadsman daarbij de volgende toelichting:

“(…)”

In artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981 wordt bepaald dat alle bepalingen met betrekking tot het indienen van aanvragen op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 tevens van toepassing zijn op aanvragen ingediend op basis van artikel 47/1 van diezelfde wet. Na contact opgenomen te hebben met uw dienst, werden wij uitgenodigd om de aanvraag per mail of aangetekend schrijven door te sturen (zie mail in bijlage).

U treft de begeleidende brief en alle stavingstukken in bijlage. Aangezien wij geen afspraak konden maken om de aanvraag in te dienen wordt een kopie van alle documenten opgestuurd. Echter, de originelen van deze stukken kunnen op het eerste verzoek voorgelegd worden. In bijlage treft u tevens een originele bijlage 19ter die ondertekend werd door Mevrouw A, daar zij zich niet in persoon tot uw dienst kan wenden.

Ik dank u bij voorbaat om haar verblijf in uw gemeente, op het adres, De Vunt 19, 3220 Holsbeek vast te stellen en de aanvraag en alle documenten in bijlage vervolgens over te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ik dank u tevens bij voorbaat om mij hiervan te informeren, zodat Mevrouw A. in het bezit kan gesteld worden van haar bijlage 19ter en het attest van immatriculatie.

(...)"

1.10. Op 14 augustus 2019 mailt de gemeente Holsbeek aan verzoeksters advocaat:

"(...)

Geachte,

Indien het dossier dringend is, verzoek ik u zo snel mogelijk met Dienst Vreemdelingenzaken contact op te nemen.

Het dossier is op 7 augustus 2019 naar Dienst Vreemdelingenzaken doorgestuurd.

Zoals reeds vermeld is er een afspraak tss de gemeente Holsbeek en Dienst Vreemdelingenzaken dat wij de ontvangen dossiers integraal naar DVZ doorsturen. Gemeente Holsbeek behandelt deze dossiers niet en voor vragen ivm de status van het dossier gelieve je te wenden tot Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

In dit schrijven ziet verzoekster een impliciete beslissing tot weigering om haar aanvraag in overweging te nemen en duidt dit aan als de bestreden beslissing.

1.11. Verzoekster diende op 27 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Dit werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en vervolgens door de Raad bij arrest nr. 227 472 van 15 oktober 2019.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De tweede verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van ontvankelijkheid op omdat het niet zou gaan om een aanvechtbare administratieve rechtshandeling. Verzoekster gaat er bij haar aanvraag van uit dat zij gedomicilieerd zou zijn in het gesloten centrum te Holsbeek, hetgeen volgens de tweede verwerende partij niet mogelijk is. Zij kon vanuit deze "domicilie" dan ook niet op wettige wijze een aanvraag van een verblijfskaart indienen. Het uitblijven van een beslissing met betrekking tot die aanvraag kan volgens tweede verwerende partij dan ook niet worden beschouwd als een beslissing die een invloed heeft op verzoeksters rechtspositie. Ook de correspondentie die tussen de partijen werd gevoerd, kan niet worden beschouwd als een administratieve rechtshandeling.

2.2. Deze exceptie kan evenwel niet los gezien worden van verzoeksters betoog in het (enig) middel. Zij meent immers dat de aanvraag wél rechtsgeldig kon worden ingediend en dat de aanvraag ten onrechte niet werd behandeld.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Enig middel, genomen uit de schending van artikels 41, 47/1, 2°, 47/2 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 42, 47 en 58 van het Koninklijk Besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Eerst onderdeel

Indien beschouwd wordt dat verzoekster zich aan de grens bevindt, wordt ze door artikels 41, 47/1, 2° en 47/2 van de wet van 15.12.1980, evenals door artikels 47 en 58 van het KB van 8.10.1981 beschermd.

Op voorleggen van haar bewijs van identiteit en, zoals in huidig geval, van het bewijs dat ze een familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet is, moet ze aldus toegang tot het grondgebied krijgen.

Uit het email van 14.8 van de gemeente Holsbeek blijkt dat de aanvraag tot gezinshereniging en de documenten ter ondersteuning van de aanvraag op 7.8.2019 aan de dienst vreemdelingenzaken gestuurd werden.

Deze neemt die aanvraag niet in overweging, zonder haar impliciete beslissing te motiveren.

Zodoende schendt haar impliciete beslissing enerzijds artikels 41, 47/1, 2° en 47/2 van de wet van 15.12.1980, evenals artikels 47 en 58 van het KB van 8.10.1981 en anderzijds dezelfde artikels, samen gelezen met artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980, aangezien de beslissing niet gemotiveerd is.

Tweede onderdeel

Indien beschouwd wordt dat verzoekster zich niet aan de grens bevindt, wordt ze door artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, evenals door artikels 52 en 58 van het KB van 8.10.1981 beschermd.

Er kan door geen van de twee tegenpartijen betwist worden dat ze in Holsbeek vastgehouden wordt, zodat ze in de registers van die gemeente ingeschreven zou moeten worden en er een attest van immatriculatie zou moeten krijgen.

Artikel 52 van het KB geeft de bevoegdheid daarvoor aan de gemeente, maar de twee tegenpartijen lijken een andere afspraak gemaakt te hebben.

De niet inoverwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging wordt echter niet door de wet voorzien, behalve wanneer de persoon haar familieband niet staft, quod non in huidig geval.

De niet inoverwegingname van de aanvraag van verzoekster is ook niet gemotiveerd. De bestreden beslissing schendt aldus enerzijds artikels 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en artikels 52 en 58 van het KB van 8.10.1981 en anderzijds dezelfde artikels, samen gelezen met artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

2.3. De tweede verwerende partij antwoordt hierop dat het Hof van Cassatie in zijn arrest ARP.10.1165.N van 27 juli 2010 heeft bepaald dat de plaats waar een vreemdeling ter uitvoering van een beslissing tot vrijheidsberoving is opgesloten, niet kan worden beschouwd als een verblijfplaats. Zij verwijst daartoe ook naar artikel 1, §2, laatste lid, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten, dat bepaalt:

"Op dezelfde wijze worden gedetineerden, met name de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die zijn opgesloten in een penitentiaire inrichting en geen verblijfplaats hebben of meer hebben, ingeschreven op het adres van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waar zij het laatst stonden ingeschreven in het bevolkingsregisters. De gedetineerden, met name de Belgen en de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn om voor een langere termijn dan drie maanden in het Rijk te verblijven, die nooit zijn ingeschreven geweest in de bevolkingsregisters van een gemeente, worden ingeschreven op het adres van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waar de penitentiaire inrichting ligt."

Verweerder betoogt dat naar analogie moet worden besloten dat geen inschrijving mogelijk is in het gesloten centrum.

Zij verwijst verder naar artikel 16, §1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister, dat bepaalt:

"De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden."

Artikel 17 van dat koninklijk besluit bepaalt dat de hoofdverblijfplaats niet wordt gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid. Artikel 18 vervolgt dat onder "tijdelijke afwezigheid" wordt begrepen 'het feit van niet effectief te verblijven op zijn hoofdverblijfplaats gedurende een bepaalde periode, waarbij er

voldoende belangen worden behouden die aantonen dat de re-integratie in de hoofdverblijfplaats op elk moment mogelijk is.'

Gelet op het feit dat verzoekster voorheen samenwoonde met haar zus te Antwerpen, en zij nog steeds een gezinshereniging met haar zus beoogt, blijkt dat zij haar belangen behoudt op het adres te Antwerpen, zodat de vasthouding in het gesloten centrum slechts een tijdelijke afwezigheid impliceert in de zin van het voormeld KB van 16 juli 1992. Verzoekster houdt - nog steeds volgens verweerder - ten onrechte voor dat zij in Holsbeek diende te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister, en hierom een attest van immatriculatie moest worden afgegeven omdat zij aldaar haar aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend.

2.4. Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, een aanvraag indient voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter en dat, in dit geval, de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De bijlage 19ter wordt dus afgegeven aan familieleden van een burger van de Unie door het gemeentebestuur van hun verblijfplaats in België.

Het is te dezen niet betwist dat het gesloten centrum te Holsbeek een plaats is die gelijkgesteld wordt met de plaats zoals bedoeld in artikel 74/5, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (artikel 1 van het koninklijk besluit van 16 juli 2019 houdende aanduiding in het Rijk van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster voorafgaand aan haar vasthouding in het gesloten centrum woonde bij haar zus. Zo diende zij op 16 mei 2018 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus, H.A. Nadat deze aanvraag op 14 november 2018 werd geweigerd, diende zij op 20 februari 2019 opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), andermaal als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus, H. A. Deze aanvraag werd op 23 mei 2019 geweigerd. Naar aanleiding van deze aanvragen verklaarde verzoekster dat haar verblijfplaats op het adres van haar zus in Antwerpen was.

De verwerende partij dient bijgevolg te worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeksters verblijf in het gesloten centrum te Holsbeek slechts geldt als een tijdelijke afwezigheid. Uit verzoeksters betoog blijkt immers duidelijk dat zij wenst dat haar een attest van immatriculatie wordt afgegeven met het oog op het verderzetten van het gezinsleven bij haar zus in Antwerpen. Eens zij over het attest van immatriculatie beschikt, zal zij immers het gesloten centrum in Holsbeek verlaten en terugkeren naar Antwerpen. Aldus blijkt dat verzoekster beoogt haar hoofdverblijfplaats in Antwerpen te re-integreren, zodat haar aanwezigheid in het gesloten centrum gelijk staat aan een tijdelijke afwezigheid in de zin van de artikelen 17 en 18, §1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

Bijgevolg kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij stelt dat haar verblijfplaats in Holsbeek gevestigd was. Zij kon dus overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geen aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indienen bij de gemeente Holsbeek, nu haar verblijfplaats niet gevestigd was in die gemeente. De verwerende partijen dienden geen gevolg te verbinden aan verzoeksters poging om een aanvraag van een verblijfskaart in te dienen, nu artikel 52 van voormeld koninklijk besluit niet toelaat dat die aanvraag wordt ingediend in een gemeente waar men geen verblijf houdt.

De mededeling aan verzoekster dat geen gevolg wordt gegeven aan verzoeksters poging om bij volmacht een bijlage 19ter in te dienen bij de gemeentediensten van Holsbeek, is dan ook geen beslissing die rechten tot stand brengt of verhindert dat er rechten tot stand komen. Het betreft een

loutere inlichting die geen invloed heeft op verzoeksters rechtstoestand. Het beroep is bijgevolg niet gericht tegen een aanvechtbare beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT